

пред нещо съвсем неизвестно и го разглежда с интерес.

— Виж, на какво място почвам първите стъпки на своя самостоятелен живот, — мисли си тя и се усмихва сама на себе си. Усмихва се доволна, защото е, наистина, осигурена, защото е стъпила на краката си след толкова труд, след толкова учене, след толкова прекарани несгоди.

Тя учителствува за пръв път. След като свърши учителския институт, тя енергично се зае да си намери място и, слава Богу, сполучи. В село, нека и в село да е! И тук живеят хора Прости. Макар и прости, пак хора са.

Пенка Стоянова пак се усмихна, усмихна се, но след това се намръщи. Хубавото ѝ младо лице направи хитра гримаса. Тя посегна, взе от масата малката си ръчна чанта, отвори я и почна да брои парите си. Двеста лева. Само толкова ѝ останаха. Пък кой знае, кога ще получат заплаща. Вчера даде на своя покровител, председателя на училищното настоятелство, двеста лева да се почерпи с другите. Поиска ѝ човека, пък и тя беше обещала. Останаха ѝ само тия двеста лева. Ще икономисва, та да видим, до кога ще ѝ стигнат.

Хубавото ѝ лице пак направи хитра гримаса и пак се намръщи.

В това време някой почука на вратата.